

[Grete Mølbak Frederiksen.]

med, at i tilfælde af, at en af hustruerne — som ved skilsmissem har fået tillagt andel i pensionen — dør, før pensionen efter manden træder i kraft, får den eller de efterlevende pensionen uafkortet; altså, for at sige det lidt groft: om det er sådan, at den eller de tilbageblevne får en fordel derigennem, at en af dem er „gået ud af spillet“.

Jeg har ingen steder kunnet finde denne situation belyst, og jeg beder derfor den højtærede finansminister sige mig, om loven skal fortolkes på den måde.

Om mine betragtninger om forsørgerbegrebet og ligeretsprincippet kan føre til nærmere overvejelser, også hos den højtærede finansminister, af, hvorvidt tiden er inde til at tage disse problemer op til generel behandling, tør jeg ikke sige noget om, men jeg håber, den dag snart må komme, da disse problemer trænger sig så stærkt på, at de må løses.

De to foreliggende lovforslag vil jeg gerne på mit partis og egne vegne anbefale til vedtagelse.

Bonnichsen: Den ærede ordfører for venstre (Grete Mølbak Frederiksen) nævnte en modstander af, at den fraseparerede hustru skulle have pension. Jeg kan glæde mig ved at nævne en mand, som i høj grad var tilhænger deraf, og som arbejdede meget for det. Jeg husker, hvordan afdøde borgmester Kaper, borgmester for Københavns 1. afdeling, allerede for mange år siden — det var såvidt jeg husker i 1936—37 — i et udvalg angående lønforbedringer fremhævede, hvor ulykkeligt stillet en fraskilt tjenestemandshustru var, når hendes tidligere mands underholdsbidrag bortfaldt på grund af hans død. Kaper fremhævede med rette det uretfærdige i, at den hustru, som tjenestemanden måske havde været gift med gennem mange år, ikke fik en øre af enkepensionen, som fuldt og helt gik til en hustru, der måske kun havde været gift med ham i få år.

Det var derfor et rimeligt retfærdighedskrav, der blev opfyldt ved loven af 14. marts 1941, og det lovforslag, som efter kommissionsbehandlingen foreligger her, er jo blot en revision af denne lov, hvori man søger at afbøde visse mangler.

Den højtærede finansminister har allerede udførligt fremdraget de forskellige ændringer, der er tale om, og var også inde på, at revisionen allerede skulle have fundet sted i 1945—46, men altså af forskellige grunde er blevet udskudt.

Hvis man læser lovforslaget igennem,

navnlig som det oprindeligt var affattet, er det dog, som om den mest berettigede til enkepensionen skulle være den hustru, der var gift med tjenestemanden ved hans død, hvilket bl. a. giver sig udslag i § 3, ifølge hvilken vel ingen af hustruerne, om jeg så må sige, kan arve den anden hustrus andel, men hvorefter det dog er sådan — som allerede flere gange fremhævet —, at hvis en fraskilt hustrus bidrag har været tidsbegrænset, arver enken hendes pensionsandel.

Således som den anden lov oprindeligt var formet, var der deri også en anden begunstiggelse af enken. Hvis hun mistede sin pension, fordi hun giftede sig igen, kunne hun kun få den tilbage, hvis det nye ægteskab blev opløst ved dødsfald. Nu kommer det også til at gælde i tilfælde af separation, og såvidt jeg har forstået, vil det samme gælde den fraskilte hustru. Der er altså her tale om en udligning, hvad jeg synes man i høj grad bør hilse med glæde.

Jeg ser af folketingsbetænkningen, at en oberstløjtnant O. C. Rosted-Løvgreen har stillet forslag om, at den fraskilte hustrus enkepension ved hendes død skal gå over til tjenestemandens anden hustru, såfremt hun har været gift mindst 5 år med den afdøde tjenestemand. Dette forslag tager folketingsudvalget ikke stilling til; det stiller, såvidt jeg forstår, ikke noget ændringsforslag, men akkviescerer ved finansministerens tilsagn om, at han vil undersøge de forskellige ændringer, der måtte være ønskelige i retning af, om loven bør udvides til at omfatte de pensionsordninger, der er formet som kapitalforsikringsordninger eller som bundne opsparingsordninger.

Jeg forstår, at når den højtærede minister eller hans embedsmænd er færdige med deres undersøgelser, vil resultatet tilgå rigsdagen. Det har man stillet sig tilfreds med i folketinget, og det kan vi antagelig også gøre i landstinget. Man regner jo ikke med, at loven vil blive væsentligt dyrere som følge af de foreslåede ændringer. Der fremkommer ganske vist en merudgift i det tilfælde, hvor der ikke efterlades nogen enke, men kun en fraskilt, men det skulle i ikke ringe grad opvejes ved, at der i et betydeligt antal tilfælde indgås nye ægteskaber, hvorved pensionen bortfalder og altså spares. Vi er altså i det heldige tilfælde at kunne vedtage en lov, som betyder et økonomisk gode for en række mennesker, uden at det koster noget videre, hvilket er en grund yderligere til at anbefale forslaget til vedtagelse i det høje ting, hvilket jeg herved gør.

Jeg vil også ganske kort omtale lovforslaget om statens tjenestemænd, der jo er en